

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

23. září 2015 *

„Mimosmluvní odpovědnost — Dumping — Dovoz některých upravených nebo konzervovaných citrusových plodů pocházejících z Číny — Nařízení (ES) č. 1355/2008 prohlášené Soudním dvorem za neplatné — Škoda údajně způsobená žalobkyni z důvodu přijetí nařízení — Žaloba na náhradu škody — Vyčerpání vnitrostátních opravných prostředků — Přípustnost — Dostatečně závažné porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům — Článek 2 odst. 7 písm. a) nařízení (ES) č. 384/96 [nyní čl. 2 odst. 7 písm. a) nařízení (ES) č. 1225/2009] — Povinnost řádné péče — Příčinná souvislost“

Ve věci T-205/14,

I. Schroeder KG (GmbH & Co.), se sídlem v Hamburku (Německo), zastoupená K. Landrym, advokátem,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené J.-P. Hixem, jako zmocněncem, původně ve spolupráci s D. Geradinem a N. Tuominen, poté N. Tuominen, advokáty,

a

Evropské komisi, zastoupené T. Maxian Ruschem a R. Sauerem, jako zmocněnci,

žalovaným,

jejímž předmětem je žaloba na náhradu škody směřující k náhradě škody údajně způsobené přijetím nařízení Rady (ES) č. 1355/2008 ze dne 18. prosince 2008, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá prozatímní clo uložené z dovozu některých upravených nebo konzervovaných citrusových plodů (mandarinek atd.) pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 350, s. 35), jež bylo rozsudkem ze dne 22. března 2012, GLS (C-338/10, Sb. rozh., EU:C:2012:158) prohlášeno za neplatné,

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení M. E. Martins Ribeiro, předsedkyně, S. Gervasoni (zpravodaj) a L. Madise, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Heeren, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. března 2015,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- 1 Článek 2 odst. 7 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „základní nařízení“) [nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 343, s. 51, oprava Úř. věst. 2010, L 7, s. 22)], stanoví:

„V případě dovozu ze zemí bez tržního hospodářství [...] se běžná hodnota určí na základě ceny nebo početně zjištěné hodnoty ve třetí zemi s tržním hospodářstvím nebo ceny, za niž se prodává výrobek z takové třetí země do jiných zemí včetně Společenství, nebo v případě, že to není možné, na jakémkoli jiném přiměřeném základě, včetně ceny skutečně zaplacené nebo ceny, kterou je třeba zaplatit, za obdobné výrobky ve Společenství, která se v případě nutnosti náležitě opraví o přiměřené ziskové rozpětí.

Vhodná třetí země s tržním hospodářstvím se vybere přiměřeným způsobem s náležitým přihlédnutím ke všem spolehlivým informacím, které jsou k dispozici v době výběru. Zohlední se také lhůty, a kde je to vhodné, použije se třetí země s tržním hospodářstvím, která je předmětem stejného šetření.

Strany, které jsou předmětem šetření, jsou informovány krátce po zahájení řízení o volbě třetí země s tržním hospodářstvím a dostanou desetidenní lhůtu k vyjádření.“

Skutečnosti předcházející sporu

- 2 Dne 20. října 2007 zveřejnila Evropská komise oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu některých upravených nebo konzervovaných citrusových plodů (mandarinek atd.) pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. C 246, s. 15).
- 3 Dne 2. listopadu 2007 požádala žalobkyně, společnost I. Schroeder KG (GmbH & Co.), Komisi o to, aby byla součástí vzorku nezávislých dovozců uvedeného v oznámení o zahájení řízení.
- 4 Dne 4. července 2008 přijala Komise nařízení (ES) č. 642/2008 o uložení prozatímního antidumpingového cla z dovozu některých upravených nebo konzervovaných citrusových plodů (mandarinek atd.) pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 178, s. 19).
- 5 Dne 18. prosince 2008 přijala Rada Evropské unie nařízení (ES) č. 1355/2008, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá prozatímní clo uložené z dovozu některých upravených nebo konzervovaných citrusových plodů (mandarinek atd.) pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 350, s. 35).
- 6 Žalobkyně zaplatila antidumpingové clo stanovené tímto nařízením za dovozy dotčeného výrobku a tvrdí, že rovněž zaplatila dané clo za dovozy uskutečněné prostřednictvím čtyř dalších dovozců (dále jen „čtyři další společnosti“).
- 7 Rozsudkem ze dne 22. března 2012, GLS (C-338/10, Sb. rozh., EU:C:2012:158, bod 36), Soudní dvůr prohlásil nařízení č. 1355/2008 za neplatné z toho důvodu, že Komise a Rada tím, že určily běžnou hodnotu dotčeného výrobku na základě ceny skutečně zaplacené nebo té, kterou je třeba za obdobný

výrobek zaplatit v Evropské unii, aniž prokázaly, že postupovaly s veškerou řádnou péčí vyžadovanou k určení této hodnoty na základě ceny, za niž se tentýž výrobek prodává ve třetí zemi s tržním hospodářstvím, nesplnily požadavky vyplývající z čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení [nyní čl. 2 odst. 7 písm. a) nařízení č. 1225/2009].

- 8 V návaznosti na rozsudek GLS, bod 7 výše (EU:C:2012:158), žalobkyně a čtyři další společnosti požádaly o vrácení cla vybraného na základě nařízení č. 1355/2008. Německé hlavní celní úřady neoprávněně vybrané clo vrátily.
- 9 Žalobkyně a čtyři další společnosti požádaly hlavní celní úřady Hamburg-Stadt, Duisburg a Krefeld (Německo) rovněž o úhradu úroků ve výši 0,5 % měsíčně z konečného antidumpingového cla zaplaceného za období ode dne zaplacení tohoto cla do dne jeho vrácení. Tyto žádosti ze dne 6. a 7. listopadu 2012 byly zamítnuty rozhodnutími dotyčných celních úřadů ze dne 8. a 23. listopadu 2012, 18. prosince 2012 a 3. dubna 2013. Žalobkyně a čtyři další společnosti podaly proti těmto zamítavým rozhodnutím odvolání. Žalobkyně na jednání v odpovědi na otázku položenou Tribunálem uvedla, že všechna tato řízení byla přerušena až do rozhodnutí Finanzgericht Hamburg (finanční soud v Hamburku) ve věci sporu mezi společností Hüpeden & Co. (GmbH & Co.) KG a celními orgány.
- 10 Žalobkyně dále požádala Radu a Komisi dopisy ze dne 10. prosince 2013 o náhradu škody ve výši 345 644 eur odpovídající nákladům na úroky z úvěrů, které si byla nucena sjednat z důvodu nařízení č. 1355/2008. Tyto žádosti byly zamítnuty dopisem Rady ze dne 31. ledna 2014 a dopisem Komise ze dne 14. února 2014.
- 11 V návaznosti na rozsudek GLS, bod 7 výše (EU:C:2012:158), se Komise mimoto rozhodla znovuotevřít antidumpingové řízení výlučně s cílem zohlednit závěry uvedeného rozsudku. Na základě tohoto řízení přijala Rada prováděcí nařízení (EU) č. 158/2013 ze dne 18. února 2013 o opětovném uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých upravených nebo konzervovaných citrusových plodů (mandarinek atd.) pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 49, s. 29), a to ode dne 23. února 2013. Soudnímu dvoru byly položeny dvě předběžné otázky týkající se platnosti tohoto nařízení (spojené věci C-283/14, CM Eurologistik, a C-284/14, GLS).

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 12 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 27. března 2014 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 13 Komise podala návrhy na přerušení tohoto řízení až do vydání konečného rozhodnutí vnitrostátních orgánů o opravných prostředcích uvedených v bodě 9 výše, jakož i podpůrně až do vydání rozhodnutí Soudního dvora o předběžných otázkách týkajících se platnosti nařízení č. 158/2013 položených ve výše uvedených spojených věcech C-283/14 a C-284/14. Žalobkyně a Rada nevznesly vůči těmto návrhům na přerušení řízení žádné námitky.
- 14 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
 - uložil Unii povinnost nahradit jí škodu ve výši 345 644 eur, zvýšenou o úroky ve výši 8 % ročně ode dne oznámení rozsudku, nebo určil, že má nárok na náhradu škody;
 - uložil Komisi a Radě náhradu nákladů řízení.
- 15 Na jednání žalobkyně podpůrně požádala Tribunál, jak bylo zaznamenáno do protokolu z jednání, aby mezitímním rozsudkem určil, že je její žaloba přípustná a že se Rada a Komise dopustily protiprávního jednání, jež může vést ke vzniku odpovědnosti Unie, a poté přerušil toto řízení až do vydání konečného rozhodnutí v řízení před Finanzgericht Hamburg uvedeného v bodě 9 výše.

16 Rada a Komise navrhuje, aby Tribunál:

- odmítl žalobu jako nepřipustnou nebo podpůrně ji zamítl jako neopodstatněnou;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti žaloby

- 17 Rada a Komise ve svých písemnostech tvrdí, že projednávaná žaloba musí být odmítnuta jako nepřipustná, jelikož žalobkyně nevyčerpala vnitrostátní opravné prostředky, které by mohly vést k náhradě tvrzené škody.
- 18 Podle ustálené judikatury žaloba na náhradu škody podle článku 268 SFEU a článku 340 druhého pododstavce SFEU musí být posouzena s ohledem na celkový systém soudní ochrany jednotlivců založený Smlouvou. Z toho vyplývá, že jestliže se osoba považuje za poškozenou řádným použitím unijní právní úpravy, kterou považuje za protiprávní, a jestliže skutečnost způsobující tvrzenou škodu je přičitatelná výlučně Unii, může být nicméně přípustnost takové žaloby na náhradu škody v určitých případech podmíněna vyčerpáním vnitrostátních opravných prostředků. Aby tomu tak bylo, je ještě třeba, aby tyto vnitrostátní opravné prostředky zajišťovaly účinným způsobem ochranu práv dotčených osob a mohly vést k dosažení náhrady tvrzené škody (viz rozsudky ze dne 30. května 1989, *Roquette frères v. Komise*, 20/88, Recueil, EU:C:1989:221, bod 15 a citovaná judikatura, a ze dne 23. listopadu 2004, *Cantina sociale di Dolianova a další v. Komise*, T-166/98, Sb. rozh., EU:T:2004:337, bod 115 a citovaná judikatura).
- 19 Za předpokladu, že by v projednávané věci, jež se vyznačuje vnitrostátními žalobami směřujícími k získání úhrady úroků z vráceného antidumpingového cla a projednávanou žalobou na náhradu škody před unijním soudem směřující k získání náhrady škody vyplývající z platby bankovních úroků z úvěrů sjednaných z důvodu ztrát likvidity způsobených zaplacením tohoto cla, bylo možné uplatnit požadavek na vyčerpání vnitrostátních opravných prostředků, a nezávisle na rozsudku ze dne 18. září 2014, *Holcim (Rumunsko) v. Komise* (T-317/12, Sb. rozh., napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2014:782, body 73 až 77), který omezil případy nepřipustnosti z důvodu nevyčerpání vnitrostátních opravných prostředků, bylo by třeba v každém případě konstatovat, že nevyčerpání vnitrostátních opravných prostředků žalobkyní nemůže vést k nepřipustnosti její žaloby.
- 20 Správní a soudní opravné prostředky, jež jsou podány nebo mohou být podány před vnitrostátními orgány v projednávané věci, nelze totiž považovat za opravné prostředky zajišťující účinným způsobem ochranu práv žalobkyně ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 18 výše, a proto nebylo nutné je vyčerpat, aby byla projednávaná žaloba přípustná.
- 21 Vzhledem k tomu, že se dotčená námitka nepřipustnosti z povahy věci podává proti žalující straně, která nevyčerpala vnitrostátní opravné prostředky, unijní soud zejména s přihlédnutím k nutně výhledové analýze účinnosti vnitrostátních opravných prostředků zamítl takovou námitku, pokud byl výsledek vnitrostátních opravných prostředků „velmi nejistý“ (rozsudek ze dne 30. května 1984, *Eximo Molkereierzeugnisse Handels-gesellschaft v. Komise*, 62/83, Recueil, EU:C:1984:197, bod 15; v tomto smyslu rovněž viz rozsudek ze dne 26. února 1986, *Krohn Import-Export v. Komise*, 175/84, Recueil, EU:C:1986:85, bod 28), nebo pokud by uplatnění těchto opravných prostředků bylo „nepřiměřeně ztíženo“ (rozsudek *Cantina sociale di Dolianova a další v. Komise*, bod 18 výše, EU:T:2004:337, bod 117). Z toho vyplývá, že uložení důkazního břemene žalující straně, proti níž je namítáno nevyčerpání vnitrostátních opravných prostředků, nemůže jít nad rámec předložení nepřímých důkazů, které mohou vyvolat vážné pochybnosti o účinnosti ochrany zajišťované vnitrostátními

opravnými prostředky (v tomto smyslu a *per analogiam* viz rozsudky ze dne 26. října 1993, Caronna v. Komise, T-59/92, Recueil, EU:T:1993:91, bod 35, a ze dne 9. března 2005, L v. Komise, T-254/02, Sb.VS, EU:T:2005:88, bod 148).

- 22 V projednávaném případě přitom žalobkyně takové nepřímé důkazy předložila.
- 23 Žalobkyně podrobně uvedla použitelná ustanovení a zdůraznila skutečnost, kterou ostatně potvrdila Rada v žalobní odpovědi, že tato ustanovení neumožňují vrácení úroků požadovaných v projednávané věci.
- 24 Článek 241 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/004, s. 307), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex Společenství“), platném v době, kdy nastaly skutkové okolnosti projednávané věci, jak potvrdily na jednání Rada i Komise, totiž stanoví, že:

„Pokud celní orgány vrátí dovozní nebo vývozní clo nebo úvěrový úrok či úrok z prodlení vybraný při zaplacení cla, nejsou povinny platit úroky. Úrok však musí být zaplacen, jestliže

— rozhodnutí o vyhovění žádosti o vrácení cla nebylo vykonáno do tří měsíců od jeho přijetí,

— tak stanoví vnitrostátní předpisy.

[...]“

- 25 V projednávaném případě přitom z žádného dokumentu ve spise nevyplývá a žádná účastnice řízení ostatně netvrdila, že rozhodnutí nařizující vrácení nebylo vykonáno ve lhůtě stanovené v čl. 241 prvním pododstavci první odrážce celního kodexu Společenství. Kromě toho příslušné vnitrostátní ustanovení ve smyslu čl. 241 prvního pododstavce druhé odrážky celního kodexu Společenství, tedy § 236 Abgabenordnung (německý daňový zákoník), stanoví úhradu úroků pouze v případě, že vrácení dotčeného cla bylo nařízeno rozhodnutím vnitrostátního soudu, přičemž tak tomu v projednávaném případě nebylo.
- 26 Žalobkyně kromě toho v příloze k žalobě a v dopise zaslaném v odpovědi na otázku položenou Tribunálem předložila rozhodnutí vnitrostátních orgánů, které všechny odmítly přiznat požadované úroky na základě ustanovení uvedených v předchozím bodě, jakož i dopis předsedy čtvrtého senátu Finanzgericht Hamburg ze dne 5. února 2015, který na první pohled potvrzuje toto odmítnutí v případě označeném jako „pilotní případ“ ve vnitrostátním sporu o úhradu úroků z vráceného antidumpingového cla (viz bod 9 výše).
- 27 Všechna tato rozhodnutí zejména odmítla v projednávaném případě použít řešení přijaté v rozsudku ze dne 27. září 2012, Zuckerfabrik Jülich a další (C-113/10, C-147/10 a C-234/10, Sb. rozh., EU:C:2012:591, body 65 až 67; rovněž viz rozsudek ze dne 18. dubna 2013, Irimie, C-565/11, Sb. rozh., EU:C:2013:250, body 21 a 22). Podle tohoto rozsudku mají jednotlivci s nárokem na vrácení bezdůvodně zaplacených částek z titulu dávek z výroby v odvětví cukru, které byly stanoveny neplatným nařízením, nárok i na úhradu úroků z těchto částek (výše uvedený rozsudek Zuckerfabrik Jülich a další, EU:C:2012:591, bod 67), přičemž Soudní dvůr v této oblasti stanovil zásadu ukládající členským státům povinnost vrátit částky poplatků vybraných v rozporu s unijními právními předpisy spolu s úroky (výše uvedený rozsudek Zuckerfabrik Jülich a další, EU:C:2012:591, bod 66).
- 28 I když, jak zdůrazňuje Komise, nelze zcela vyloučit, že na základě rozsudku Zuckerfabrik Jülich a další, bod 27 výše (EU:C:2012:591), povede vyčerpání vnitrostátních právních prostředků k úhradě požadovaných úroků, skutečnosti sdělené žalobkyní v projednávané věci postačují k vážným pochybám o takovém výsledku.

- 29 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně dostatečně prokázala neúčinnost vnitrostátních opravných prostředků, a tudíž není nutné čekat na výsledek zahájených vnitrostátních řízení.
- 30 Proto musí být zamítnuta jak námitka nepřípustnosti vycházející z nevyčerpání vnitrostátních opravných prostředků, tak i návrh na přerušení řízení v projednávané věci až do ukončení výše uvedených vnitrostátních řízení podaný Komisí.

K opodstatněnosti žaloby

- 31 Z ustálené judikatury plyne, že vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu čl. 340 druhého pododstavce SFEU za protiprávní jednání jejích orgánů je vázán na splnění souboru podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům, skutečné existence škody a existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a uplatňovanou škodou (viz rozsudky ze dne 19. dubna 2012, *Artegoda v. Komise*, C-221/10 P, Sb. rozh., EU:C:2012:216, bod 80 a citovaná judikatura, a ze dne 16. května 2013, *Gap granen & producten v. Komise*, T-437/10, EU:T:2013:248, bod 16 a citovaná judikatura).

K protiprávnímu jednání orgánů

- 32 Žalobkyně tvrdí, že z rozsudku GLS, bod 7 výše (EU:C:2012:158), vyplývá, že Komise a Rada porušily povinnost starostlivosti, jakož i zásadu řádné správy, jelikož v rozporu s požadavky čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení určily běžnou hodnotu dotčeného výrobku na základě cen v Unii skutečně zaplacených nebo těch, které je za obdobný výrobek třeba v Unii zaplatit, aniž prokázaly, že postupovaly s řádnou péčí vyžadovanou za účelem určení této hodnoty na základě cen, za než se tentýž výrobek prodává ve třetí zemi s tržním hospodářstvím.
- 33 Soudní dvůr ve svém rozsudku GLS, bod 7 výše (EU:C:2012:158, bod 36), konstatoval, že Komise a Rada tím, že určily běžnou hodnotu dotčeného výrobku na základě cen skutečně zaplacených nebo těch, které je třeba za obdobný výrobek zaplatit v Unii, aniž prokázaly, že postupovaly s veškerou řádnou péčí vyžadovanou k určení této hodnoty na základě cen, za něž se tentýž výrobek prodává ve třetí zemi s tržním hospodářstvím, nesplnily požadavky vyplývající z čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení.
- 34 Z tohoto rozsudku zaprvé vyplývá, že neplatnost nařízení č. 1355/2008 i údajné protiprávní jednání v projednávané věci lze přičíst jak Komisi, která vedla antidumpingové řízení a přijala prozatímní antidumpingové nařízení, tak i Radě, která přijala konečné antidumpingové nařízení potvrzující prozatímní nařízení.
- 35 Zadruhé z něho vyplývá, že se těmito dvěma orgánům vytýká porušení povinnosti řádné péče, která v podstatě odpovídá povinnosti starostlivosti a zásadě řádné správy, jejichž porušení tvrdí žalobkyně, při uplatňování ustanovení čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení, které stanoví metodu výpočtu běžné hodnoty.
- 36 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že mimosmluvní odpovědnost Unie může vzniknout pouze dostatečně závažným porušením právní normy, která přiznává práva jednotlivcům, a že za účelem posouzení existence dostatečně závažného porušení právní normy je třeba přihlídnout k prostoru pro uvážení, jímž disponuje orgán, jenž je původcem aktu. Pokud orgány disponují posuzovací pravomocí je rozhodujícím kritériem pro posouzení toho, zda je porušení unijního práva dostatečně závažné, kritérium zjevného a závažného překročení mezi této pravomocí. Naopak, pokud tyto orgány disponují jen značně omezeným, nebo dokonce nedisponují žádným prostorem pro uvážení, může k prokázání existence dostatečně závažného porušení postačovat prosté porušení unijního práva (viz rozsudky ze dne 4. července 2000, *Bergaderm a Goupil v. Komise*, C-352/98 P, Recueil, EU:C:2000:361, body 42 až 44 a citovaná judikatura, a ze dne 2. března 2010, *Arcelor v. Parlament a Rada*, T-16/04, Sb. rozh., EU:T:2010:54, bod 141 a citovaná judikatura).

37 Je tedy nutné nejprve určit rozsah prostoru pro uvážení, kterým disponovaly orgány při uplatňování čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení.

– K prostoru pro uvážení orgánů

38 Za účelem stanovení rozsahu prostoru pro uvážení, kterým disponovaly orgány, je třeba nejprve určit jednání, které bylo těmto orgánům zvláště vytýkáno při uplatňování čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení, a v projednávané věci protiprávnost, která odůvodnila prohlášení neplatnosti nařízení č. 1355/2008. Takový postup lze vysvětlit skutečností, že uplatnění určitého ustanovení může zahrnovat různé akty, u nichž orgán pověřený jejich provedením nutně nedisponuje stejným prostorem pro uvážení. Jedná se zejména o případ ustanovení určujících metodu výpočtu hodnoty, jako je běžná hodnota používaná při výpočtu dumpingového rozpětí (pokud jde o obdobný postup v souvislosti s metodou výpočtu dovozní ceny v odvětví obilnin viz rozsudek *Gap granen & producten* v. Komise, bod 31 výše, EU:T:2013:248, body 30 až 41).

39 V projednávané věci, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nespočívala protiprávnost vytýkaná orgánům v tom, že se rozhodly pro podpůrnou metodu výpočtu založenou na cenách v Unii namísto metody založené na cenách ve třetí zemi s tržním hospodářstvím, což je volba, při níž Komise nedisponovala žádným prostorem pro uvážení (v tomto smyslu viz rozsudek GLS, bod 7 výše, EU:C:2012:158, bod 26, a stanovisko generálního advokáta Bota ve věci GLS, C-338/10, Sb. rozh., EU:C:2011:636, bod 97).

40 Na rozdíl od toho, co mimo jiné na jednání tvrdila žalobkyně, Komisi nebylo vytýkáno ani to, že vůbec nezkoumala údaje poskytnuté Eurostatem pro účely výpočtu běžné hodnoty dotyčného výrobku. Soudní dvůr totiž Komisi vytýkal, jak vyplývá z rozsudku GLS, bod 7 výše (EU:C:2012:158, body 34 až 36; rovněž viz stanovisko generálního advokáta Bota ve věci GLS, bod 39 výše, EU:C:2011:636, body 107 až 119), že údaje Eurostatu nezkoumala s veškerou požadovanou řádnou péčí, tj. že tyto statistické údaje dostatečně nevyužila a na jejich základě dále nehledala třetí zemi s tržním hospodářstvím.

41 Komise přitom v tomto ohledu disponuje prostorem pro uvážení, pokud jde jak o analýzu údajů Eurostatu, tak i o provádění jejich šetření na základě této analýzy.

42 Prostor pro uvážení orgánů při zkoumání údajů Eurostatu je potvrzen skutečností zdůrazněnou Komisí, že údaje získané pro účely určení třetí země s tržním hospodářstvím ve smyslu čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení jsou nutně hospodářské údaje, které vedou ke komplexnímu posouzení, jako je určení existence a významu výroby dotyčného výrobku nebo obdobného výrobku v uvedené zemi (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. října 1991, *Nölle*, C-16/90, Recueil, EU:C:1991:402, body 11 až 17; ze dne 29. května 1997, *Rotexchemie*, C-26/96, Recueil, EU:C:1997:261, bod 10, a ze dne 28. září 1995, *Ferchimex v. Rada*, T-164/94, Recueil, EU:T:1995:173, bod 66).

43 Kromě toho prostor pro uvážení, kterým disponují orgány při provádění vyšetřování od prvních provedených analýz, potvrzují ustanovení základního nařízení, která stanoví, že Komise určí třetí zemi s tržním hospodářstvím na základě „spolehlivých informací, které jsou k dispozici“ [článek 2 odst. 7 písm. a) druhý pododstavec základního nařízení], čímž jí ponechávají prostor pro uvážení při určení dostupnosti informací, jelikož stanovené způsoby vyšetřování jsou fakultativní a jsou v projednávané věci tím obtížněji vykonatelné, čím více se týkají údajů o třetích zemích (článek 6 odst. 4 základního nařízení), a zároveň prostor pro uvážení při určení spolehlivosti získaných údajů, přičemž ověření jejich správnosti má být provedeno jen „co nejdůkladněji“ (článek 6 odst. 8 základního nařízení).

44 Tyto závěry nejsou zpochybněny konstatováním Soudního dvora v bodě 32 rozsudku GLS, bod 7 výše (EU:C:2012:158; rovněž viz stanovisko generálního advokáta Bota ve věci GLS, bod 39 výše, EU:C:2011:636, body 101 a 102), podle kterého má Komise povinnost i bez návrhu zkoumat všechny

informace, které jsou k dispozici, jelikož její role při antidumpingovém šetření není rolí arbitra, jehož pravomoc se omezuje na řešení pouze s ohledem na informace a důkazy, které mu poskytly strany v rámci šetření. Soudní dvůr tímto konstatováním totiž upřesnil zdroje „dostupných údajů“, z nichž Komise měla vycházet při analýze a které se neměly omezovat na informace poskytnuté stranami, a nezamýšlel zúžit posuzovací pravomoc Komise při určení dostupnosti údajů pocházejících z těchto zdrojů, a to tím spíše, že Soudní dvůr odkázal v témže bodě rozsudku GLS, bod 7 výše (EU:C:2012:158) na vyšetřovací pravomoci stanovené v čl. 6 odst. 4 základního nařízení.

- 45 Vzhledem k tomu, že Komise v projednávané věci disponovala posuzovací pravomocí, musí žalobkyně pro účely vzniku odpovědnosti Unie prokázat zjevné a závažné překročení této pravomoci.

– K zjevnému a závažnému překročení mezí posuzovací pravomoci ze strany orgánů

- 46 Úvodem je třeba upřesnit, že nedostatek řádné péče je jedním z kritérií zavedených judikaturou pro posouzení toho, zda nesrovnalost nebo pochybení, jehož se dopustil určitý orgán, představuje dostatečně závažné porušení unijního práva (viz rozsudek *Gap Granen & producten v. Komise*, bod 31 výše, EU:T:2013:248, bod 28 a citovaná judikatura). Z tohoto důvodu povinnost řádné péče slouží k „charakterizaci“ porušení jiné zásady nebo jiného pravidla unijního práva. V projednávané věci povinnost řádné péče naopak představuje zásadu, jejíž porušení se tvrdí a bylo konstatováno Soudním dvorem.
- 47 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že k tomu, aby porušení povinnosti řádné péče mohlo být považováno za zjevné a závažné překročení mezí posuzovací pravomoci orgánu, musí být povinnost řádné péče zcela porušena, přičemž nestačí jen nesprávné posouzení rozsahu závazků vyplývajících z této povinnosti (co se týče zásady řádné správy a povinnosti starostlivosti, viz rozsudek ze dne 18. září 1995, *Nölle v. Rada a Komise*, T-167/94, Recueil, EU:T:1995:169, bod 89 a citovaná judikatura).
- 48 Je tedy třeba určit, zda v projednávané věci vykazuje jednání Komise úplné porušení závazků vyplývajících z povinnosti řádné péče nebo jen nesprávné posouzení rozsahu uvedených závazků.
- 49 Jak vyplývá z bodu 40 výše, Soudní dvůr v rozsudku GLS, bod 7 výše (EU:C:2012:158), prohlásil nařízení č. 1355/2008 za neplatné z důvodu, že Komise nesplnila povinnost řádné péče tím, že neprovedla šetření na základě údajů Eurostatu týkajících se dovozu dotyčného výrobku do Unie ze třetí země s tržním hospodářstvím.
- 50 Orgány přitom tím své závazky vyplývající z povinnosti řádné péče zcela neporušily.
- 51 Komise totiž přesto, že dotyčné strany ze třetí země s tržním hospodářstvím nepředložily žádné návrhy, nepřestala provádět vyšetřovací úkony za účelem vyhledání takových zemí, což by bylo jednání, které by představovalo zjevné a závažné porušení povinnosti řádné péče (*per analogiam* viz rozsudky *Nölle v. Rada a Komise*, bod 47 výše, EU:T:1995:169, bod 88, a ze dne 16. září 2013, *ATC a další v. Komise*, T-333/10, Sb. rozh., EU:T:2013:451, body 88 a 91).
- 52 Jak vyplývá z bodu 40 odůvodnění nařízení č. 642/2008 a jak bylo uvedeno na jednání, Komise během antidumpingového řízení prováděla šetření i bez návrhu. Přesněji, vzhledem k tomu, že toto řízení bylo zahájeno na základě stížnosti španělského sdružení, Komise požádala španělské orgány, aby provedly potřebné kontroly a posouzení pro účely určení třetích zemí s tržním hospodářstvím vyvážejících dotyčný výrobek do Unie. Díky tomuto šetření Komise odhalila existenci dvou thajských výrobců dotyčného výrobku, kterým poslala dotazníky.

- 53 Jak zdůraznil generální advokát Bot, Komisi by nemělo být vytýkáno, že takovým jednáním nesplnila ve vztahu ke dvěma předmětným podnikům povinnost řádné péče. Podmínky, za jakých provedla dotazování u těchto podniků, a lhůta, v nichž bylo těmto podnikům uloženo formulář vyplnit, dávaly těmto podnikům možnost na něho odpovědět, takže za svou nečinnost nesou plnou odpovědnost, a to tím spíše, že Komise nemá k dispozici žádný prostředek nátlaku vůči podnikům ze třetích zemí, který by jí umožňoval přinutit je ke spolupráci (stanovisko generálního advokáta Bota ve věci GLS, bod 39 výše, EU:C:2011:636, body 115 a 116).
- 54 Naopak Komise měla po neposkytnutí odpovědi dvěma thajskými podniky pokračovat ve vyšetřování, a to tím spíše, že na to měla dostatek času, jelikož k selhání jejího postupu vůči těmto podnikům došlo v prosinci 2007 a prozatímní nařízení bylo přijato v červenci 2008. Komise tím, že nepokračovala ve vyšetřování, v projednávané věci nevyvinula opravdové a dostatečné úsilí (v tomto smyslu viz rozsudek GLS, bod 7 výše, EU:C:2012:158, bod 34, a stanovisko generálního advokáta Bota ve věci GLS, bod 39 výše, EU:C:2011:636, body 117 a 119; *per analogiam* rovněž viz rozsudek Nölle v. Rada a Komise, bod 47 výše, EU:T:1995:169, bod 88).
- 55 Komise tedy nesprávně posoudila rozsah svých závazků vyplývajících z povinnosti řádné péče, ale neporušila zcela závazky vyplývající z této povinnosti.
- 56 Z výše uvedeného vyplývá, že orgánům nelze v projednávané věci vytýkat žádný akt nebo jednání, na základě kterých by mohla vzniknout odpovědnost Unie.
- 57 Odpovědnost Unie tedy nevznikne, jelikož na zamítnutí návrhu na náhradu škody stačí, aby nebyla splněna jedna ze tří podmínek pro vznik této odpovědnosti, přičemž není třeba zkoumat, zda jsou splněny ostatní dvě podmínky (rozsudek ze dne 20. února 2002, Förde-Reederei v. Rada a Komise, T-170/00, Recueil, EU:T:2002:34, bod 37; v tomto smyslu rovněž viz rozsudek ze dne 15. září 1994, KYDEP v. Rada a Komise, C-146/91, Recueil, EU:C:1994:329, bod 81).
- 58 Pro úplnost je však třeba ještě přezkoumat, zda existuje dostatečně přímá a určitá příčinná souvislost mezi tvrzeným protiprávním jednáním a údajně způsobenou škodou.

K příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním a škodou

- 59 Podle ustálené judikatury musí dovolávaná škoda dostatečně přímým způsobem vyplývat z vytýkaného jednání a toto jednání musí být rozhodující příčinou škody, neboť neexistuje povinnost napravit všechny, dokonce i vzdálené, škodlivé následky protiprávní situace (viz rozsudek ze dne 4. října 1979, Dumortier a další v. Rada, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Recueil, EU:C:1979:223, bod 21; rovněž viz rozsudek ze dne 10. května 2006, Galileo International Technology a další v. Komise, T-279/03, Sb. rozh., EU:T:2006:121, bod 130 a citovaná judikatura). Je na žalující straně, aby příčinnou souvislost mezi vytýkaným jednáním a dovolávanou škodou prokázala (viz rozsudek ze dne 30. září 1998, Coldiretti a další v. Rada a Komise, T-149/96, Recueil, EU:T:1998:228, bod 101 a citovaná judikatura).
- 60 Takovou příčinnou souvislost přitom žalobkyně v projednávané věci neprokázala.
- 61 Důkazy předložené žalobkyní neumožňují prokázat, že úroky, které údajně tvoří její škodu, odpovídají smluvním úvěrům sjednaným z důvodu ztráty likvidity způsobené zaplacením sporného antidumpingového cla.
- 62 Jediný předložený důkaz, kterým je příloha A4 žaloby, nadepsaná „Výkaz o dodatečně vynaložených nákladech na úroky“, uvádí formou tabulky úroky splatné za určité období (sloupec nadepsaný „Gesamtzinsen“, tj. „Celkové úroky“), přičemž upřesňuje úrokové sazby (sloupec „Zinssatz“), jakož i částky, ke kterým se vztahují (sloupec „Beträgt“). Mimo to, že tato příloha nijak neupřesňuje povahu

těchto částek, kromě odkazu zahrnujícího pojem „Daňový výměr“ („Steuerbescheid“) s uvedením čísla, je nicméně třeba uvést, že byla vypracována žalobkyní pro účely této žaloby, jak sama potvrdila na jednání. Sama o sobě proto nestačí k prokázání tvrzené souvislosti mezi úroky, úvěry a antidumpingovým clem, které bylo neoprávněně uloženo nařízením č. 1355/2008, pokud neexistují důkazy pocházející z externího zdroje nebo jakéhokoli jiného úředního dokumentu, který by je mohl potvrdit (pokud jde o uznání slabé důkazní síly dokumentu předloženého žalující stranou, viz usnesení ze dne 3. září 2014, *Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon v. Komise*, T-261/12, EU:T:2014:755, bod 38).

- 63 Kromě toho, i kdyby přílohy C2 a C3 repliky mohly být prohlášeny za přípustné, přestože byly předloženy opožděně bez odůvodnění tohoto opoždění, neumožnily by prokázat dovolávanou příčinnou souvislost.
- 64 Příloha C2 jistě potvrzuje prostřednictvím údajů, které obsahuje (výpisy z bankovních účtů, daňový výměr a oznámení o vrácení vydané celními orgány, celní prohlášení a žádosti o vrácení předložené žalobkyní a dalšími čtyřmi společnostmi) úhradu a vrácení antidumpingového cla, jakož i dotyčné částky. Příloha C3 obsahující potvrzení banky žalobkyně, která uvádějí hlavní podmínky jejích úvěrových smluv (půjčené částky, úrokové sazby, výši úroků, délku trvání), prokazuje mimo jiné zaplacení úroků. Kromě toho lze na základě analýzy, která se však stala obtížnou zejména z důvodu málo srozumitelné prezentace několika dokumentů uvedených v příloze C2, uvést, že určité částky nebo určité součty uvedené v příloze C2 odpovídají určitým částkám uvedeným v příloze A4 jako půjčené částky a že úrokové sazby uvedené v příloze C3 odpovídají úrokovým sazbám v příloze A4.
- 65 Spojený výklad tří dotčených příloh jako takový však neumožňuje prokázat, že žalobkyně uzavřela úvěrové smlouvy z důvodu neoprávněně zaplaceného antidumpingového cla, a nikoli pouze z důvodu běžného financování své činnosti nezávisle na dotčeném antidumpingovém clu. Na jedné straně, jak správně zdůraznila Rada na jednání, přílohy C2 a C3 spolu nesouvisejí, jelikož půjčené částky, které jsou uvedeny v příloze C3, jsou mnohem vyšší než částky neoprávněně zaplaceného antidumpingového cla vyplývajícího z přílohy C2. Na straně druhé přílohy C2 a C3 navíc umožňují poskytnout ověřené údaje, neboť pocházejí z externích zdrojů nebo jsou vypracovány ve formě úředních dokumentů týkajících se výše dotčeného antidumpingového cla a úrokových sazeb (viz bod 64 výše), ale nenahrazují nedostatečnou důkazní sílu přílohy A4 (viz bod 62 výše), takže nepostačují ani ve spojení s přílohou A4 k prokázání souvislosti mezi neoprávněně zaplaceným antidumpingovým clem, sjednanými úvěry a úhradou odpovídajících úroků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. února 2001, *T. Port v. Komise*, T-1/99, Recueil, EU:T:2001:36, body 72 a 73).
- 66 Potřeba žalobkyně sjednat výše uvedené úvěry z důvodu sporného antidumpingového cla je pochybnější tím spíše, že v replice uznala, jak zdůraznily Rada a Komise, že přenesla tato cla na své zákazníky. Žalobkyně tudíž mohla být nanejvýš nucena použít úvěr na financování svých nákupů před očekávaným prodejem svých výrobků a současným přenesením antidumpingového cla na své zákazníky, ale nemusela si vůbec půjčit předmětné částky na mnohem delší období, jak vyplývá z přílohy A4 žaloby, tj. na období od úhrady dotčeného antidumpingového cla až do jeho vrácení celními orgány. Navíc Rada zdůraznila, aniž proti tomu žalobkyně cokoli namítala, že činnost podléhající antidumpingovému clu představovala nanejvýš pouze 6 % obrátu dovozců, jako je žalobkyně, na něž se vztahovalo antidumpingové šetření, což v případě neexistence důkazu, a dokonce argumentace v opačném smyslu ze strany žalobkyně činí ztrátu likvidity z důvodu úhrady sporného antidumpingového cla vyžadující využití úvěru jen málo pravděpodobnou.
- 67 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neprokázala existenci příčinné souvislosti mezi dovolávaným protiprávním jednáním a škodou.
- 68 Tato podmínka pro vznik odpovědnosti Unie tedy nebyla splněna, přičemž není třeba rozhodnout o tvrzeních Rady a Komise o přerušení této příčinné souvislosti z důvodu nedbalostního jednání žalobkyně a opětovného uložení sporného antidumpingového cla nařízením č. 158/2013. Z toho také

vyplývá, že není namístě vyhovět návrhu Komise na přerušení tohoto řízení vycházejícímu ze skutečnosti, že dvě předběžné otázky týkající se posouzení platnosti nařízení č. 158/2013 (spojené věci C-283/14, CM Eurologistik, a C-284/14, GLS) jsou nyní projednávány před Soudním dvorem.

- 69 Projednávaná žaloba tedy musí být zamítnuta jako neopodstatněná v hlavních a podpůrných návrhových žádáních a není třeba rozhodnout o údajné částečné nepřipustnosti žaloby v rozsahu, v němž se týká úroků z úvěrů sjednaných z důvodu antidumpingového cla zaplaceného za dovozy uskutečněné prostřednictvím dalších čtyřech společností, a o námitce nepřipustnosti vycházející ze zneužití řízení, neboť žaloba se ve skutečnosti týká zrušení rozhodnutí vnitrostátních celních orgánů.

K nákladům řízení

- 70 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rada a Komise požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné kromě toho, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení, uložit jí náhradu nákladů řízení, které vynaložily Rada a Komise.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloba se zamítá.**
- 2) Společnosti I. Schroeder KG (GmbH & Co.) se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 23. září 2015.

Podpisy.